

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

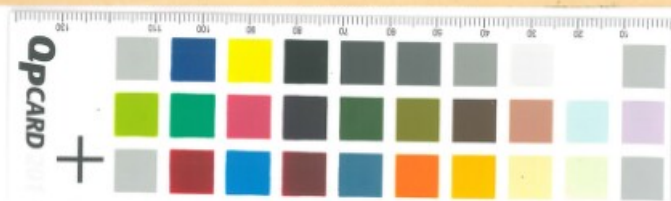
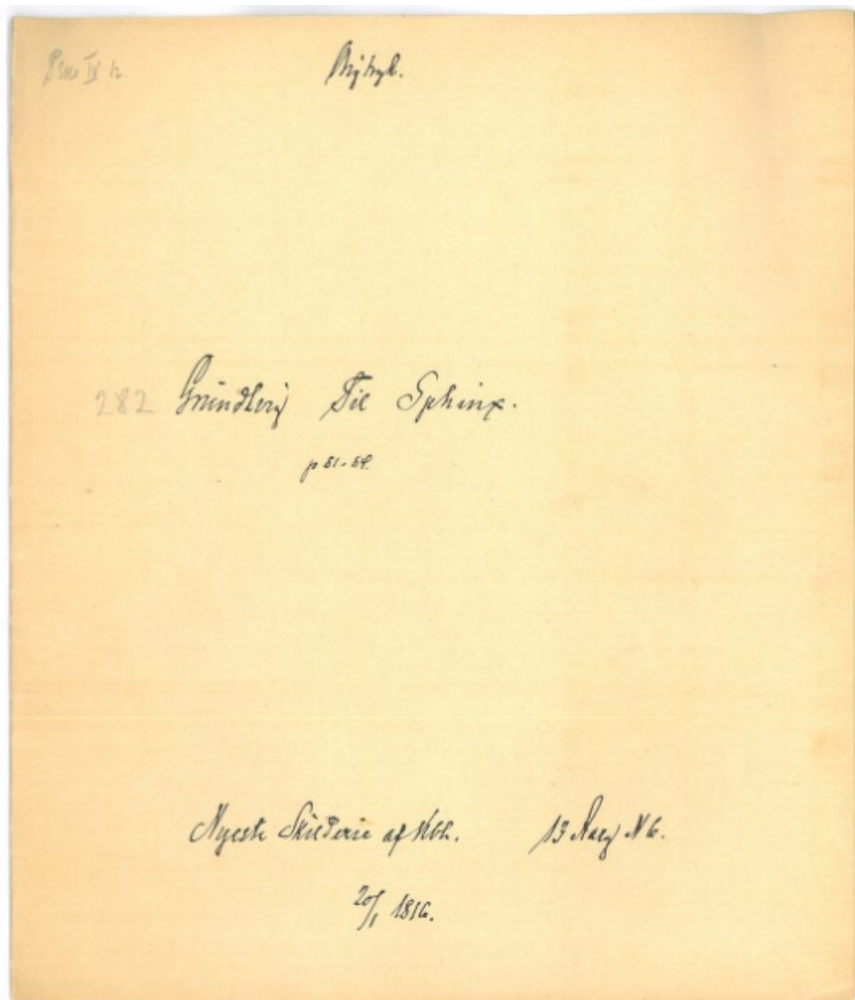
Titel: Til Sphinx

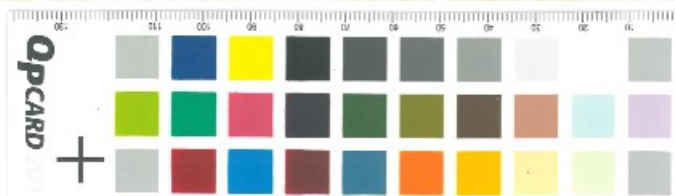
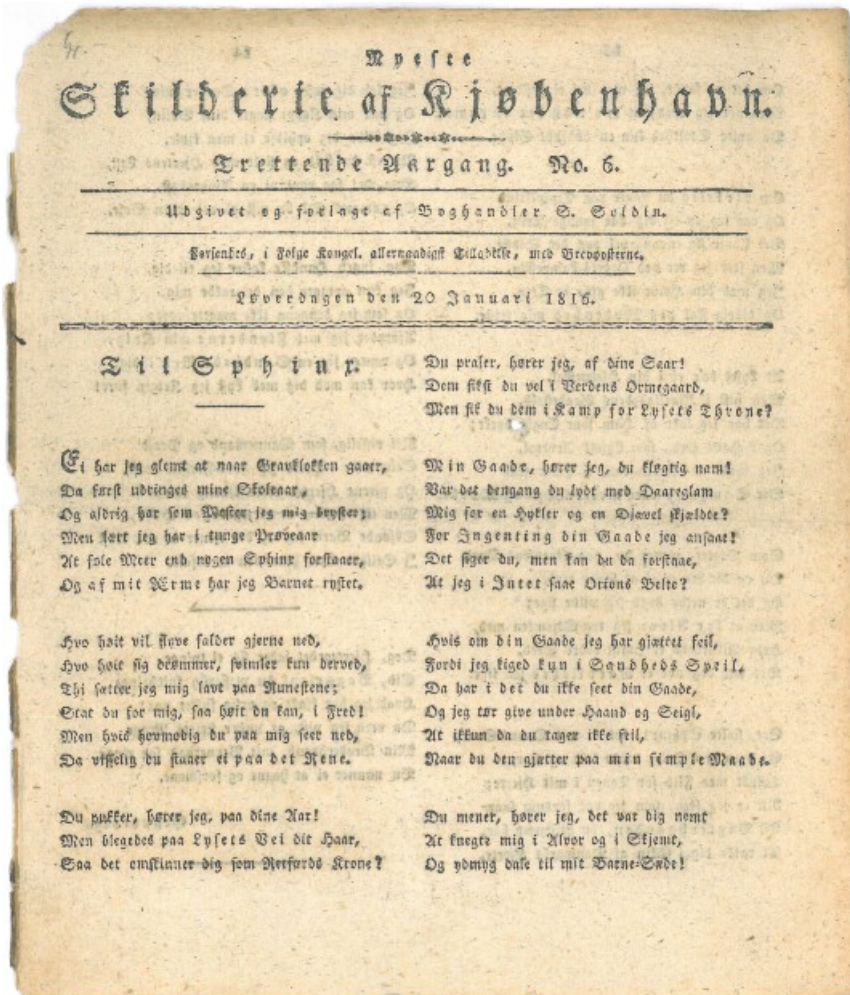
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Til Sphinx", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker:
https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1816_282-txt-root/facsimile.pdf (tilgået 17. april 2024)

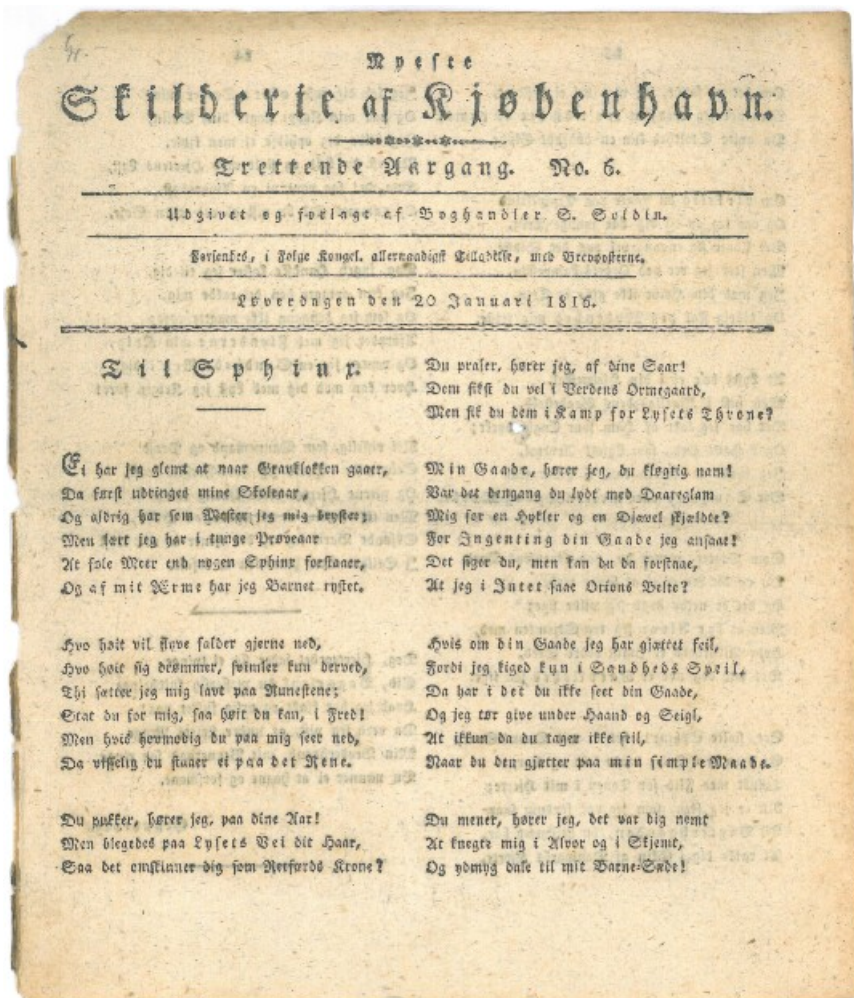
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

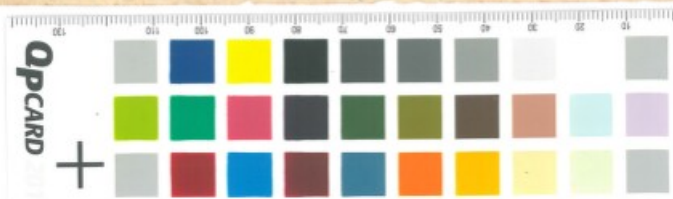
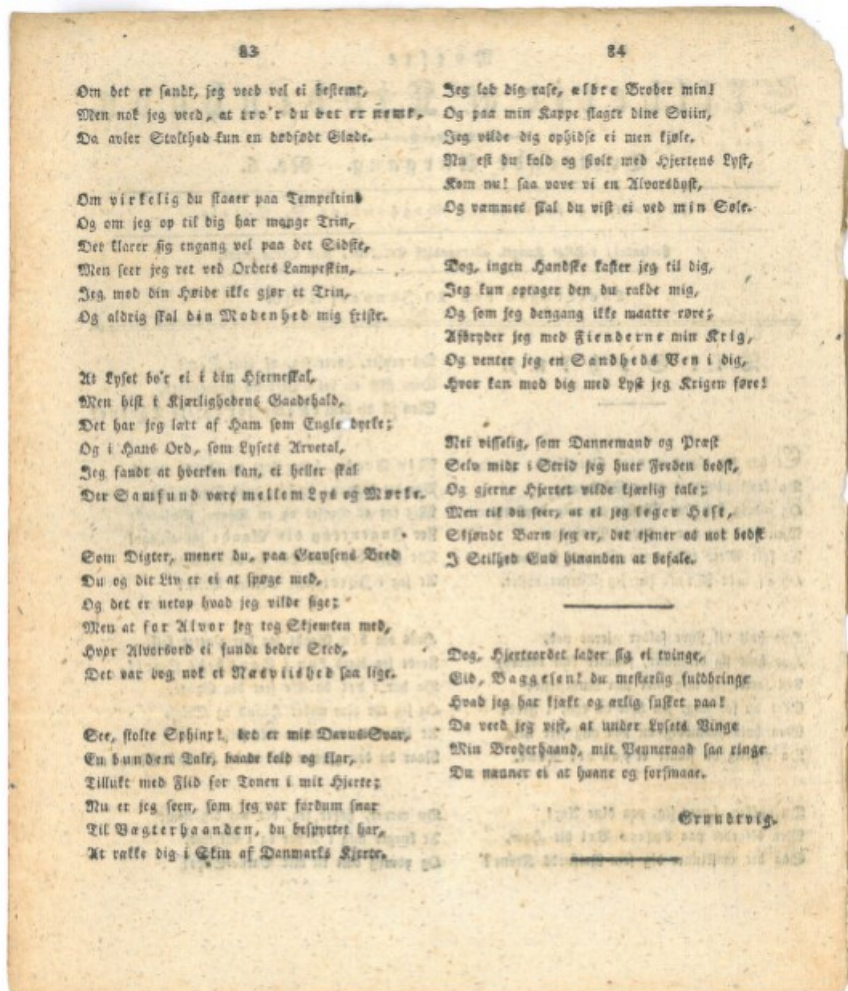
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Om det er sandt, jeg ved vel ei bestemt,
Men nok jeg ved, at tro'r du det er nærmest,
Da avler Stoltshed kun en dødsføde Glæde.

Om vi i Kærlig du staaer paa Tempelstien
Og om jeg op til dig har mange Trin,
Det klarer sig engang vel paa det Tidspunkt,
Men seer jeg ret ved Ordets Lampekin,
Jeg med din Hvide ikke gjør et Trin,
Og aldrig skal din Rødhed mig friske.

At Lyset b'et ei i din Hjerneskål,
Men hist i Kærlighedens Gaadethal,
Det har jeg lovt af Ham som Engle dyrke;
Og i Hans Ord, som Lysets Arvdeel,
Jeg sandt at herten kan, ei heller skal
Der Saafuld være mellem Lyk og Mærke.

Om Digter, mener du, paa Gudsens Bred
Du og dit Liv er ei at spøge med,
Og det er netop hvad jeg vilde sige;
Men at for Hvor jeg tog Stjernen med,
Hvor Alverdsord ei kunde bedre Fred,
Det var dog nok et Nærværelse paa lige.

See, stolte Eghind, led er mit Dødsbæger,
En hundens Vals, haardt kald og klar,
Tillukt med Blid for Tønen i mit Hjerter;
Nu er jeg seer, som jeg var førdu snar
Til Gæsterhaanden, du besmyttede har,
At rulle dig i Glæde af Danmarks Riger.

Jeg led dig valse, afkre Grober min!
Og paa min Kæppe slager dine Svinn,
Jeg vilde dig oppildse ei men kjole,
Nu est du kald og høit med Hjertens Lyk,
Kom nu! saa vove vi en Klovedøst,
Og vammes skal du vist ei ved min Coste.

Dog, ingen Handke kaster jeg til dig,
Jeg kun optager den du ralde mig,
Og som jeg dengang ikke maatte være,
Afskyder jeg med Fienderne min Krig,
Og venter jeg en Sandheds Ven i dig,
Hvor kan med dig med Lyk jeg Krigen føre!

Mei visselig, som Dannemand og Præst
Sels midt i Strid jeg huer Freden bedst,
Og gjerne Hjertet vilde Kjærlig tale;
Men et du seer, at ei jeg teger Hest,
Etsjænde Vorn jeg er, det spæner ad nok bedst
I Stilhed Gud blaaenden at befale.

Dog, Hjerteordet lader sig ei tvinge,
Og, Dagsens du mestkelig fultdringe
Hvad jeg har skakt og ærlig saktet paa!
Da veed jeg vist, at under Lysets Ringe
Min Dødsbæger, mit Vagnraad saa ringe
Du maaner ei at haane og forsmaare.

Grundtvig.

